

puhtaks; parremad riidid paunakse walmis; ja pühhapäval en tubba ja lapsed ni puh-
tad ja illusad, et süddat naerab ja en rö-
mus hommikust öhtust sadik. Ei mõisa
proua, egga kuumingaaski wöi röövinsam olla.
Meie olleme pühhapäval ni kämaoste ehhis-
tud kui leige ühlemad inimnesed; siis olleme
keik Jumimala lapsed, ja meil ei ole muud
tehha, kui Tedda kita ja tenida, mis meie
ka röömega teme. Möldrile, kes hilja aego
pühhapäval ubbe mahha teggi, ja mo
wasto ütles: Körne, kui pärast löunad
minnoga mo kartuhüvlid mullutaksid, siis
olleks mul hea meel, — ütlesin minna kow-
waste: Mölder, ei se tahha tänu muulle
passida; mul on üllemat asja tehha. Ta
panni inimes, ja watis mo peale, just
nenda, kui sünna, Klaus, nüüd näitad;
agga mõistad sünna, mis mo fannia tähhen-
dab?" — Nüüd wöttis Kristohw lätte ja
ütles kindla ussoga: „Kui Kristus se Jö sand
muid nenda üllendanud, ja ni falliste lahti

ostnud, et ma iggavest önnistust Temmaga
ja Temma läbbi saan, — Klaus, iggavest
önnistust sa uöjud ommetegi? eks olle
nenda? — kuida saakjine meie waejad ilma
ussota ellu rasikust kannatada. Jah, Klaus,
kui mul uško ei olleks, ma läbhäkün tänu
wette. Kui agga uss me ainus abbi,
mo ainus lotus on, siis ei tahha seda
mahha jäatta kergest melest, waid tah-
han omma Jö sandat ja Ünnisteggiat,
kes mo lotuse pohhi on, armastada ja
Temma järrel käia triiste; agga üksoli inim-
mene ei elle Temma järrelkäia eggia risti-
inimene, kes Temma kässud pölgab.
Völdud on: „Sinna pead pühhapäwa püh-
hitsema." Ei elle se fanna mitte üksnes
käsk, waid ka arme and, jahhutamiseks
selle fanna peale, mis meie wannia inim-
mesele antud: „Ünnia palle higgi sees
pead sünna omma leiba föma." Vaga
pühhapäaw on önnistuse ja taewa ossa,
mis peab kergeks tegema raasket näddalat;